

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...

FÓBIA

Som obyčajné dievča, ktoré chodí ešte na strednú školu, má svoje záľuby a svoju partiu. A tú by nevymenila za nič na svete. Nie je to veľká partia. Sú v nej štyri baby a traja chalani, ale poznáme sa od základky a niektorí ešte dlhšie. Spolu prežívame to dobré aj to zlé. Vieme o sebe skoro všetko. A tak pre nikoho z partie nie je tajomstvom, že práve ja som najväčším bojkom.

Nebojím sa všetkého, ale na cintorín by ma nedostal nikto samú. A už vôbec nie po zotmení. No, ako na potvoru, náš klub, v ktorom sa schádzame, je neďaleko cintorína, tak každý deň musím prejsť okolo hrobov, v ktorých ležia nebohí z našej dediny. Nikdy som však tadiaľ nešla sama. Vždy ma niekto z partie počkal. Veď ja sa ani len nepozieram na tú stranu, kde cintorín leží. Aj v ten deň, keď sa to všetko stalo, som tadiaľ išla s Majkou a Paťom. „Zuzana, pozri aký je dnes cintorín pekný,“

doberal si ma ako vždy Paťo. Vedel, že tam ani len očkom nezavadím. „No, neviem, čo by malo byť pekné na kope hrobov.“ Hlavu som odvrátila ešte viac.

„Dnes je ozaj akýsi pekný ten náš cintorín. Asi preto, že ide leto a zazenelala sa tráva,“ pridala sa Majka. „Ešte aj ty s tým začínaj!“ Už ma ozaj hnevalo to ich večné doberanie. „Keď chcete, tak si tam choďte!“ Stiahla som pery do úzkej urazenej čiary.

„Ja by som tam išiel aj v noci. Nemám sa predsa čoho báť. Mŕtvi mi už neublížia,“ s úsmevom dodal Paťo. Tak to ma už fakt poriadne nahnevalo. Všetci máme predsa nejaké fóbie.

Neviem prečo práve z tej mojej majú takú srandu. Hneď ako sme prišli do klubu, kde už všetci ostatní boli, s veľkým nadšením a smiechom im to Paťo vyzroprával, ako som sa nechcela ani len pozrieť na trávu, čo rastie na cintoríne. Mala som pokazené celé popoludnie. Sadla som si vonku na hojdačku, ktorú raz dávno urobil Majin otec a hojdala som sa. No, ani to netrvalo dlho, lebo krásny, slnečný deň sa rázom zmenil.

Obloha sa zatiahla, začalo hrmieť a spustil sa dážď. Kým som vbehla dnu, už poriadne lialo.

„Takže z našej opekačky nič nebude,“ sklamane som to oznámila ostatným. „Možno to je len malá letná búrka,“ skonštatoval Štefan. „Tak si

niečo zahrajme, hádam to čoskoro prejde.“ A už som držala v ruke žolíkové karty. Búrka ozaj netrvala dlho. Prestalo pršať, ale vonku ostala tma ako keby bol už večer.

„Drevo je mokré, musíme chvíľu počkať, kým to trochu preschne,“ oznámil všetkým Števo. „Tak čo keby sme sa prešli po cintoríne, teraz je tá pravá atmosféra,“ zakvílil Paťo. Už som to nevydržala. Vedela som, že to opäť naráža na mňa a môj strach. Tak so mňa vyletelo: „A čo keby si išiel sám?“

„To je dobrý nápad, ukáž nám aký si smelý,“ pridala sa na moju stranu Majka. „Ukáž Zuzane, že sa nemá čoho báť, že tam žiadne strašidlá nie sú.“ Postavil sa, napravil si šiltovku